

Kitabın Adı: Sarayda (Orman Cücelerinin Sergüzeşti'nden)

Yazarının Adı: Nazım Hikmet

Hazırlayan Kişinin Adı: Rüzgâr Derin Denizer, Berrak Denizer

Orman Cüceleri Kimdir?

Ormanın derinliklerinde, yerlere düşmüş kocaman yaprakların altında, küçük, minimini bir şeyler kıvıldanıyordu. Bir yerden öbür yere gidiyorlar, gizleniyorlar, meydana çıkıyorlar, ipince sesleriyle bağışıyorlardı.

Bunları uzaktan ağustos böceği, çekirge sanırsınız. Hâlbuki bunlar ne ağustoseböceği, ne de çekirgedir. Bunlar, birçok senelerden beri ormanda yaşayan orman cüceleridir. Zaman zaman bunlar, ormandan dışarı çıkarak dünyayı dolaşmaya, insanlara bakmaya, iyi işler görmeye, iyi insanlara yardım etmeye, gülüp eğlenmeye, bazen de fenalıkların cezasını vermeye giderler.

Her orman cücesinin ismi, bazılarının da lakapları vardır. İçlerinde küçük Çinli Çi-Ka-Çi'ye, bir Eskimo'ya, Hintlilere, zencilere rast gelirsiniz. Fırdöndü, Acar, Zıpzip, Zırtlak, Mişka, Sakallı Dede, Sivrikülâh, Mik, Rikki, Tekdiş, hep bunlar orman cüceleridir. Gene orman cücelerinin arasında Bilgiç ve Mankafa isimli iki kardeş vardır ki, bunlardan bir tanesi çok okumuştur; bunun için ona ne sorarsan sor hemen cevabını verir. Halbuki ötekisi hiçbir şey bilmez, kara cahilin biridir. Gene orman cücelerinin arasında iki bücüre rastlarsınız ki, bunlardan birini Serçeparmak, ötekisini Mikropçuk diye çağırırlar... Fırçacık, orman cücelerinin ressamıdır. Onların Merhem Kutusu isimli bir de doktorları vardır ki, daima ceplerinde ilaç şişeleri, hap kutuları, sargılar taşır, orman cüceleri hastalandıkları zaman onlara bakar. Tabii daha birçok orman cüceleri vardır, fakat saymakla bitmez ki...

Yalnız, orman cücelerinin içinde en çevikleri, en akıllıları, en cesurları benim, ben Yusufçuk.

... başımdan geçen bütün işleri, yaptığım bütün marifetleri, nasıl cesaret gösterdiğimi bu günü gününe yazdığım hatıra defterimi okuyup bana hak verirsiniz.

Günün birinde biz orman cüceleri büyük bir şehre gelmiştik. Şehrin ortasında koskocaman bir saray vardı. Dedim ki:

_ Arkadaşlar haydi şu saraya girelim. Bakalım içinde neler var?

Zıpzip itiraz etti:

_ İyi ama, saraya girmek çok zordur. Bak kapısında nöbetçiler bekliyor...

Ben, hemen atıldım:

_ Nöbetçilerden korkmayınız, dedim. Kendimizi onlara göstermeden saraya giremezsek bizim orman cüceliğimiz nerde kalır?

Arkadaşlar beni haklı buldular. Ve cümbür cemaat, kendimizi nöbetçilere göstermeden, pencerelerden, kapılardan sarayın içine girdik. Sarayın içi karınca üşüşmüş gibi orman cüceleriyle doldu. Artık sarayın sahipleri bizlerdik.

Sırmalı perdelerin, altın kakmalı kornişlerin, ipekli halıların üstünde ter ter tepiniyorduk. Kocaman yaldızlı kapılar açılıyor, odalara girip çıkıyorduk.

Odaların birinde büyük bir dolap gördük. Dolabın içinde kitaplar vardı. Bilgiç dedi ki:

_ Çocuklar haydi lu kitaplara bakalım.

Hemen dolabın içindeki kitapları çıkardık. Kimimiz bir coğrafya kitabının resimlerine bakıyordu. Dügme iki üç kalın kitabı üst üste koymuş üzerine oturmuştu. Bilgiç ile Doktor Merhem Kutusu sayfaları kendi boylarından daha büyük bir kitabı okuyorlardı.

Biz kitap odasında böyle meşgulken hava karardı. Zıpzıp hemen elektrik düğmesini çevirdi. Odanın ortasındaki avize pırıl pırıl yandı...

Küçük Gemici ile Değirmenci ocağın üstündeki aynanın yanına çıktılar ve aynada kendilerini seyrettiler. Doğrusunu isterseniz, hiç de ayna da bakılacak kıyafetleri yoktu. İçlerinde aynaya bakıp elbiselerinin şıklığı ile iftihar etmesi lazım gelen bir ben vardım. Fakat beni aynanın yanına çıkartmadılar. Ben de buna kızdım, gitti kitap dolabından bir kitap aldım.

Kitabın sayfalarını açar açmaz bu sayfalar elimde toz gibi dağılıverdiler. Meğerse benim aldığım kitap çok eski zamanlarda el ile yazılmışmış, yaprakları dura dura çürümüş...

Arkadaşlar benimle alay ederken odaya bir sinek girdi. Sinek:

_ J...j...j...j... diye vızıldıyordu. Bir bize doğru geliyor, bir yandaki kırmızı atlas perdeli kapıya doğru uçuyordu. Ben:

_ Arkadaşlar, dedim, bu sinek bizi yandaki odaya davet ediyor. Haydi şu kırmızı atlas perdeli kapıdan yandaki odaya geçelim, bakalım orada neler var.

Orman cüceleri benim bu çok güzel teklifimi kabul ettiler. Perdeyi açarak yan taraftaki odaya geçtik.

Burası koskocaman bir salondu. Döşemesi ayna gibi pırıl pırıl yanıyordu. Tavandan şimdiye kadar hiç görmediğimiz bir büyüklükte billur bir avize sarkıyordu.

Bilgiç dedi ki:

_ Arkadaşlar, burası sarayın dans salonudur.

Ben dedim ki:

_ Öyleyse hemen dans edelim...

Bu güzel teklifim derhal kabul olundu. Cüceler çiftler çiftler dansa başladılar. Herhalde sarayın dans salonu şimdiye kadar böyle parlak bir balo görmemişti. Dansların her nevini yaptık. Zeybek oyunundan fokstrota kadar ne kadar dans varsa hepsi büyük bir neşe içinde yapıldı. Mızıkamız yoktu. Fakat biz sıçrayıp hopladıkça tavandaki avizeler sallanıyor, billurları birbirine çarpıyor, güzel bir orkestra gibi bize tempo tutuyordu.

Balo iki saat sürdü.

Artık herkes yorulmuştu.

Bilgiç:

_ Haydi arkadaşlar, şimdi yatak odasına gidip istirahat edelim, dedi.

Sarayın içinde koşuşarak yatak odasını aramaya başladık.

Odayı ben buldum. İçeri girdik. Duvarın kenarında ipek ve atlaslarla örtülü kocaman ceviz bir karyola duruyordu. Hemen üstüne atıldım. Yorganların arasına gömüldüm. Beni gören orman cüceleri dururlar mı?

Onlar da yatağın üstüne hücum ettiler. Yatak hepimizi alacak kadar büyüktü. Fakat anlaşılın karyola çok sağlam değildi. Bu kadar halkı çekemedi. Somyası kırıldı. Cümbür cemaat yere yuvarlandık. Ben altta kaldığım için silindir şapkam ezildi. Kolum fena halde incindi. Yalnız ben değil bütün orman cüceleri birbirlerinin üstüne düşerek yaralanmışlardı.

Sarayın yatak odası hastane oldu. Doktor Merhem Kutusu sağa sola koşuyor, yaralıları tımar ediyordu. Yatak odası iniltiyle doldu.

Fakat birdenbire yandaki odalardan birinden ayak sesleri gelmesin mi? Yaralı orman cüceleri ağırlarını unuttular. Anlaşılın, karyolanın kırılmasından çıkan gürültüyü saray uşakları işitmişlerdi. Yatak odasına geliyorlardı.

Arkadaşlar yerlerinden fırladı, ben en başta, merdivene koştuk. Kimimiz merdivenin basamaklarından, kimimiz tırabzanlardan kayarak sarayın arka kapısına hücum ettik. Hele şükür, sağ salim kendimizi dışarı atabildik. Bu sergüzeştimiz işte böyle bitti.

Meraklısına Sözlükçe

Ve bir bilgi: Zaman içinde yazım anlayışları, kuralları değişebilir; ayrıca kimi yazarların da kendilerine özgü yazım biçimleri olabilir. Aşağıda, eskiden kullanılan ya da anlamakta zorlanabileceğiniz bazı sözcüklerin karşılıkları ve günümüzde kabul gören yazma biçimleri yer alıyor:

Atlas: Parlak, sık dokunmuş bir ipekli kumaş türü.

Billur: Kesme cam, kristal.

Fokstrot: 1900'lü yılların başında Avrupa'da ortaya çıkan bir dans türü.

İstirahat: Dinlenme.

Karyola: Üzerine yatak konup yatılan tahta ya da metal ev eşyası.

Marifet: Beceri.

Nevi: Türü, çeşidi.

Sergüzeşt: Macera.

Tehdit: Gözdağı.

Teklif: Öneri.

Tımar: 1)Yara bakımı. 2) Binek hayvanlarının kıllarını, derisini temizleme.